

VANN «STJERNE FOR EN AFTEN»: TVEITTI GITTARAN UPP Á LOFTIÐ Í 10 ÁR

Stutt eftir at Gunnar Mikkelsen vann sangkappingina »Stjerne for en aften«, misti hann hugin at spæla tónleik. Gittarin fór upp á loftið, og í meira enn 10 ár spældi hann ikki ein tóna. Men so hoyrði hann føroyingar syngja felagssang, og so hendi nakað

Eyðun Klakstein

Tað var ein stór løta hjá tí 21 ára gamla Gunnari Mikkelsen úr Vestbjerg í Norðurjútlandi, tá ið hann eitt vetrarkvøld í desember 2003 var kosin vinnari av sangkappingini »Stjerne for en aften«, sum Danmarks Radio skipaði fyri.

Gunnar Mikkelsen hevði í finaluni framført popphittið »Why Does It Always Rain On Me«, og tað gjørdi hann so væl, at hann fekk 27 prosent av teimum 200.000 atkvøðunum, sum vórðu sendar inn umvegis sms og telefon.

Vinnarin árið fyri, Guðrun Sólja Jacobsen, handaði Gunnari Mikkelsen vinningin, sum var ein plátusáttmáli við Universal Music og ein marglætisferð til Thailands.

Gunnar Mikkelsen var stjørnan hesa lýtuna. Stjørna í eitt kvøld – og nakað meira enn tað.

Nú eru 15 ár liðin síðani minniliga kvøldið. Stóran part av tíðini síðani hevur Gunnar Mikkelsen als ikki spælt tónleik. Stutt eftir sigurin í »Stjerne for en aften«

tveitti hann gittaran upp á loftið og nart hann ikki í meira enn 10 ár.

Nú er Gunnar Mikkelsen aftur til reiðar við nýggjum tónleiki, og hansara persónliga og tónleikaliga støða er ein heilt onnur.

– Mær dámar væl at vera vaksín, og eg haldi, at sangirnir hjá mær verða betur av tí, sigur Gunnar Holm-Lintermann, sum hann nú eitur. Nýggja navnið hevur sína frágreiðing, og hon kemur.

Føroyska familju

Gunnar Holm-Lintermann er hálvur føroyingur. Mamma hansara er Kristianna Holm-Jacobsen. Gunnar vaks upp í Danmark, men eftir at foreldrini fóru hvør til sítt, búði hann eitt skifti saman við mammuni í Føroyum og gekk í fólkaskúla her. Tey fóru tó aftur til Danmarkar at búgva.

– Eg havi verið nógv í Føroyum gjøgnum árin – bæði sum yngri og vaksín. Eg havi framvegis familju í Føroyum og vitji vanliga í Føroyum minst eina ferð um árið, sigur Gunnar Holm-Lintermann.

Gunnar er giftur norsku Jannicke, og tey eiga fyra ára gamla dóttur. Tá ið Gunnar og Jannicke giftust, avgjördu tey at taka

eftirnøvnini hjá mammunum og seta tey saman til teirra egna eftirnavn. Frá mammu síni tók Gunnar navnið Holm, og frá mammu síni tók Jannicke týska navnið Lintermann. Harvið vóru tey hjúnini Holm-Lintermann. Tey hava seinastu stívliga sjei árin búð í Oslo.

Vildi ov nógv

Luttøkan í »Stjerne for en aften« lat dyr upp fyri Gunnari Holm-Lintermann. Tá ið upptøkutólini vórðu sløkt, stóð plátufelagið Universal Music og trippaði fyri at fáa tónleik á gøtuna skjótast gjørligt. Vanliga plaga vinnarar av sangkappingum at smíða, meðan jarnið er heitt, og fáa útgávu út sum skjótast.

Gunnar Holm-Lintermann hevði ikki hug at geva eitthvørt út, og meðan plátufelagið vildi hava eina lætt og popputa útgávu út, vildi Gunnar hava meira kant á, og hann vildi skriva sangir sjálvur og hava ávirkan á framleiðsluna.

– Eg var ein atypiskur vinnari. Eg vildi gera eina meira alternativu útgávu, og tað skapti støðuga ósemju við plátufelagið. Teir vildu ein veg, eg vildi annan, tí eg kendi á mær, at eg hevði brúk fyri at eksperimentera, sigur Gunnar Holm-Lintermann.

– Eftir »Stjerne for en aften« hevði eg brúk fyri at fóta mær sum tónlistafólk, og eg vildi finna mína egnu rødd. Tá ið eg hyggi aftur nú, dugi eg at síggja, at eg var ikki búgvín til tað. Eg var 21 ár og ikki til reiðar at etablera meg sum

artist. Eg skuldi í fyrsta umfari helst bara farið víðari sum vinnarin av »Stjerne for en aften«, áðrenn eg tók næsta stigið. Tað hendi ov nógv hjá mær í senn, sigur Gunnar Holm-Lintermann.

Misti hugin

Tað gekk ikki long tíð eftir »Stjerne for en aften«, til Gunnar Holm-Lintermann tók eina kollveltandi avgerð. Tónleikurin, sum hevði havt so nógv at siga fyri hann, var blivin ein plága. Ósemjan við plátufelagið, og hansara leikluturin í bransjuni annars, tók hugin frá honum.

– Eg hevði ikki hug at spæla meira og legði gittaran upp á loftið. Eg hevði heilt einfalt fingið nóg mikið og hevði brúk fyri at hugsa meg um, sigur hann.

Umráðingartiðin gjørdist sera drúgv – tað gingu meira enn 10 ár, áðrenn Gunnar aftur setti seg við gittar at spæla.

Gunnar fór at lesa filmsvísund á universiteti, møtti norskari kvinnu, sum hann seinni giftist við, flutti til Oslo við og fekk barn saman við. Nógv hendi í lívinum, men tónleikurin var horvin.

– Unnustan hjá mær spurdi meg, hví eg ikki gjørdi okkurt við tónleik. Eg kundi sungið í kóri ella spælt okkurt, men eg vildi ikki nakað.

Fyri góðum sjei árum síðani fluttu Gunnar og Jannicke til Oslo at búgva, og har fekk Gunnar arbeiði. Sum fráleið treivst hann illa við arbeiðið og hevði vánaligt samband við stjóran og starvsfelagar.

– Knappliga gjørdist arbeiði ein trupulleiki, og eg fekk tað kropsliga illa. Eg hevði ikki hug at fara til arbeiðis, tá ið eg vaknaði, og sum heild var kenslan sera vánalig, greiðir Gunnar Holm-Lintermann frá.

Broytti hugsan

Um tað mundið – í 2015 – fóru Gunnar og systurin eina ferð til Føroya, og tað broytti alt. Tey fóru á G! Festival at lurta eftir tónleiki, og tað var ein løta á Sandinum í Syðrugøtu, at Gunnar broytti sína støðu til tónleik.

– Føroyingar duga allir so væl at syngja og tíma so væl at syngja. Og tá ið eg stóð mitt á Sandinum, og øll sungu við, bleiv eg rørdur. Har stóðu ungfólk, tilkomin fólk, sjómenn, arbeiðsfólk, skrivstovufólk og fólk við hægri útbúgving og sungu saman, og eg merkti, hvussu nógv tónleikur og sangur hevði at siga fyri tey, greiðir Gunnar Holm-Lintermann frá.

– Tann løtan fekk meg at broyta mítt liv. Eg avgjördi, at eg skuldi siga arbeiðið hjá mær upp, og eg æltaði mær aftur at spæla tónleik. Tá ið vit komu til Havnar, segði eg við konuna hjá mær, at nú hevði eg aftur hug at spæla tónleik, og hon svaraði, at tað hevði hon bíðað leingi eftir at hoyra meg siga.

Gunnar gjørdi álvara av sínum ætlanum. Hann segði arbeiðið upp og fann sær annað arbeiði, sum hann trívist sera væl við. Nú starvast hann við biograflýsingum og brúkar sína útbúgving innan filmsvísund. Hann ger útroknningar av, hvussu nógv fólk koma til teir ymsu filmarnar og avger, hvørjar lýsingar skulu sýnast hvar. Og so er tað tónleikurin, sum er komin inn aftur í gerandisdagin.

– Tá eg fekk nýggja arbeiðið, segði eg beinanvegin frá, at eg ætlaði mær eisini at spæla tónleik, og at eg ikki fór at arbeiða fulla tíð, so nú havi eg ein góðan gerandisdag, har eg lutvíst arbeiði við nøkrum, sum eg

tími væl, og lutvíst spæli tónleik.

– Eg havi ongantið áður havt tað so gott, sum eg havi tað nú. Eg havi alt, eg kann ynskja mær – familju, arbeiði, búgvi í einum deiligum býi, skrivi sangir og havi bæði hug og pláss í mínum lívi til at spæla tónleik. Nú gevur alt meining, sigur Gunnar Holm-Lintermann.

Útgevur nýtt

14 ár eftir at hann gav tónleik út seinast, er Gunnar Holm-Lintermann aftur aktuellur við nýggjum sangi. Sangurin »Fade to White« er leysgivin – hann finst eitt nú á Spotify – og hann snýr seg um upplivingar hjá Gunnari.

– Hetta var ein góður sangur at byrja við at geva út, tí hann sigur nakað um mína ferð seinastu árin. Nú kenni eg meg vaksnan, og eg havi nógv at fortelja og skriva um í mínum sangum, sigur Gunnar Holm-Lintermann.

Ætlanin er, at tveir sangir afturat verða útgivnir komandi tíðina, og síðani er ætlanin at ein heil útgáva verður tøk seinni í ár.

– Eg havi arbeitt saman við framleiðaranum Mads Brinch um nýggju sangirnar, og tað hevur verið sera gevandi og avbjóðandi. Hann er sera dugnaligur og bjóðar mær av, og hann kemur eisini við sínum hugskotum. Vit hava fingið tónleikarar, sum vit kenna í studio at spæla, og so vildu vit vita, hvat hendi. Vit eru farnir rættiliga opið til innspælingarnar, so at vit veruliga hava spælt sangirnar inn og fram, sigur Gunnar Holm-Lintermann. Nýggja útgávan hjá honum hevur fingið heitið »Fumes« og skal ætlandi koma út um miðjan november.